

BABY TE KOOP GEVRAAGD.

DOOR HENKIE.

ij is heel vriendelijk, geloof je 't niet?" zei de achtjarige Hester tot haar tweelingbroeder Albert, terwijl ze nadenkend met de punt van haar potlood in den mond zat.

„Hij doet 't zeker voor ons!"

„Nietes!"

„Welles!"

„En ik zeg van niet," zei haar broeder, boos dat zijn zuster het wagen durfde aan zijn gezaghebbende bewering te twijfelen. „Ik hoorde hem zeggen dat vader de handen al vol had. En toen ik hem vroeg waarmee, zei hij: met babies, kleine man!"

„Ook wat. Alsof er ooit te veel babies zouden kunnen zijn. Die lieve kleine dingen! En bovendien, wij hebben toch geen baby gehad?"

„Tante Suze heeft er een," antwoordde Albert verdrietig.

„Ja, de liefste, zoetste snoes. Tante zegt dat ze niet weet wat ze zou moeten doen zonder hem. Het is jammer dat mama er niet een heeft."

„Misschien," peinsde Albert, „geeft ze hem wel aan mama. Ze is dol op mama!"

Kleine Hester schudde het hoofd.

„Weet je wat, Bertie," zei ze en haar stem daalde tot een gefluister, „ik geloof dat ze nog meer van de baby houdt dan van mama."

„Och loop rond," antwoordde het lid van het sterkere geslacht vol verontwaardiging. „Alsof iemand meer van een baby zou houden dan van mama. Je bent dom, Hessie!"

Maar Hester schudde het kleine wijze hoofd, dat de gouden krullen haar over de oogen vielen.

„Tante doet het niet!"

„Welnu, dan vragen we het haar niet, afgeloopen! Ze mocht het later eens terug willen hebben. En het is voor mama ook veel plezieriger een eigen baby te hebben."

„Ja, dat is 't," stemde Hester blijmoedig toe. „En Bertie, ik geloof dat dokter Van Kampen er ons wel een brengen zal, als we er hem om vragen. Hij brengt overal zulke schattige babies. De juffrouw uit den banketwinkel om den hoek heeft er ook een van hem gekregen. Het is verleden week gekomen. De zuster van onze keukenmeid dient er en die heeft het ons laten zien. Dat weet je toch wel?"

„Ja, maar het is een vreeselijk klein ding," merkte Albert op. „Hij moet ons een grootere brengen."

Toen kwam hem op eens iets in de gedachten, waardoor hij zijn zusje beduusd aankeek.

„Zeg, Hessie," ging hij ernstig voort, „we moeten den dokter betalen. Hij brengt geen babies voor niemendal."

„Nee, da's waar ook," stemde Hester nadenkend toe. „We moeten hem eerst vragen wat het kost. Hoeveel geld heb jij, Bertie?"

Albert haalde beide broekzakken leeg, en daar kwam te voorschijn: een tol, een spijker, een paai eindjes touw, eenige knikkers, een pijp pepermunt, gedeeltelijk afgekloven, en eindelijk eenige halfjes tot een totaal bedrag van drie centen. Zonder iets te zeggen bood hij zijn pijp pepermunt grootmoedig zijn zusje aan, die dadelijk het andere nog intact gebleven einde de plaats van haar potlood deed innemen. Bertie stond intusschen met een bedenkelijk gezicht zijn kassa te monstren.

„Jammer, ik heb pas een halven cent uitgegeven voor de pepermunt," zei hij spijtig.

„En ik heb van mijn zakgeld wol gekocht voor schoentjes voor tantes baby."

„Het zal lang duren eer we van ons zakgeld genoeg gespaard hebben om een baby te koopen, zou 't niet," vroeg Albert. „Zeker wel een heel jaar."

Hesters zonnig gezichtje betrok.

„O, neen, zoolang kunnen we onmogelijk wachten. Hoeveel zou een baby wel kosten?"

„Ik denk minstens tien pop."

„Tien pop? Hoeveel is dat, Bertie?"

„Och, dommerd! Tien gulden! Groote menschen noemen altijd een gulden een pop, maar daar kan jij niet van meepraten."

„Van oom Jan krijgen we met onzen verjaardag zeker ieder weer vijf gulden, maar dat duurt nog meer dan drie weken."

„Hindert niet. We behoeven den dokter niet dadelijk te betalen," verklaarde Bertie met autoriteit. „Dokters wachten altijd een langen tijd op hun geld. Ik hoorde het dokter Van Kampen laatst tegen vader zeggen."

„Ja maar nog drie heele weken? Zou de dokter zoo lang willen wachten? We zouden dan schuld maken, en ik wil geen schuld maken, zelfs niet voor een baby."

„Ik zal hem zelf wel zeggen, dat hij op het geld vast rekenen kan. Oom Jan geeft ons altijd vast vijf gulden ieder. Verleden jaar is het op de spaarbank gebracht. Ik houd niet van de spaarbank," ging Albert wijsneuzig voort, „maar vader wil het."

„Maar als papa het er weer heen wil brengen, Bertie."

„Wat ben je toch 'n schaaft, Hessie! Als vader van de baby hoort, heeft hij natuurlijk liever een baby," pleitte Bertie vol overtuiging. „Verleden jaar hebben we heelemaal niet over een baby gedacht."

„Nou, dan zullen we den dokter een brief schrijven."

„Ik zal schrijven," zei Albert vol overwicht.

„Nee, jongen, ik. Jij schrijft zoo slordig. Ik schrijf veel mooier dan jij."

„Ja, dat weet ik. Maar ik ben de oudste en ik ben een man. Dat soort dingen wordt altijd door een man gedaan."

BEGRAFENIS VAN H. M.'S. 1^{EN} KAMERHEER JHR. VAN DEN BOSCH, die de vorige week te 's-Gravenhage is overleden. — Het vertrek van het sterfhuis.

„MET ZACHTEN DRANG".

Te Roermond is er de vorige week een „vluchtelingendag" gehouden. Er werden speldjes verkocht, waarvan de opbrengst ten bate van de Belgische vluchtelingen strekt.

DE KAPEL VAN HET R. K. ZIEKENHUIS te 's-Gravenhage, heeft een heele verandering ondergaan en een vergroting gekregen. Met de Kerstdagen is zij opnieuw ingewijd door Deken Wijtenburg.

Weet je wat? Jij schrijft den brief en ik zal hem onderteekenen. Vaders klerk schrijft ook altijd zijn brieven, omdat vader zoo'n leelijk pootje heeft."

„Goed," stemde Hester toe en ze haalde uit een schrijfmap een velletje luxe-post met mooie gewerkte hoeken en bovenaan de afbeelding van een kleinen gelen pony. „Het is het laatste velletje wat ik nog heb," zei ze, er bewonderend naar kijkende.

„Ik mag dus wel oppassen dat ik niet knoei."

Jij moet aan papa vragen, hoe we de moeilijke woorden moeten spellen.

Maar zeg hem vooral niet waar het voor is, hoor!"

„Natuurlijk niet," beaamde Bertie. „Het moet een verrassing zijn."

Er ging met het stellen van den brief een groot gedeelte van den middag heen.

Er werd geschreven en nog eens geschreven, voordat de brief waardig gekeurd werd op het mooie papier te worden overgebracht.

Doch eindelijk was ook dit geschied en de tweelingen starden vol bewondering naar het gemeenschappelijk kunstwerk.

„Dat is fijn," zei Bertie, en hij las nog eens den brief voor:

Mijnheer de Dokter,

Ik zou graag willen dat u mij zou geven een beebie voor tien gulden.

We hebben het noodig den 24sten December voor moeders verjaardag.

We moeten een dikke hebben met blauwe oogen en mooi haar.

Hij mag geen kaal hoofd hebben als die u bij tante Suze gebracht hebt.

Wij geven hem van onszelfen. Wanneer kunt u er een brengen?

Uw vriendje,

BERTUS DE BRUIN.

P. S. Wat is goedkooper een meisje of een jongen?

Er gingen wel twee'heele dagen voorbij en nog had de dokter geen antwoord gebracht. Daar kwamen de tweelingen hem den derden dag op straat tegen. Ze stormden op hem af.

„Een baby?" zei hij. „Ja! Ik zal er eens naar uitkijken."

„Maar het is een geheim," zei Hester ernstig.

„Ja, ja, natuurlijk, beste meid. Een groot geheim, hoor." En de dokter speedde zich lachend voort.

Bertie en Hessie hadden het intusschen zeer druk over hun geschenk. Ze wilden baby den avond te voren thuis hebben, dan zouden ze hem den volgenden morgen vroeg aan moeder geven. Ze wisten echter nog niet waar ze het den nacht verbergen zouden. Daarover moest nog eens goed gepraat worden.

Doch wat gebeurt?

Die domme dokter brengt den geheelen boel in de war.

Hij bracht werkelijk een baby, maar midden in den nacht en wel ongeveer veertien dagen voor moeders verjaardag.

Moeder was evenwel vreeselijk blij. Ze dankte de tweelingen herhaalde malen, toen ze bij haar werden binnengelaten om de baby te zien. Ze zei dat het de liefste baby was dien ze ooit gezien had.

Bertie en Hessie waren nu toch ook blij. Ze streelden ieder een der zachte kleine handjes en toen ze het een oogenblikje vasthouden mochten, waren ze erg trotsch, omdat ze zoo'n goed idee hadden gehad. Dat was nu hun eigen baby, dien ze zelf gekocht hadden. Ze vonden het echter van dokter niet erg aardig, dat hij baby niet eerst bij hen gebracht had, maar dat zouden ze hem wel eens vertellen, als ze hem gingen betalen.

Den volgenden morgen ontmoette Hester den dokter op de trap en sprak hem er over aan.

„Dokter zei: het was zoo'n snoes van een baby," vertelde ze later aan Bertie, „dat hij het maar dadelijk heeft gebracht. Babies kunnen geen veertien dagen zonder moeder. Hij wist ook niet of hij over veertien dagen wel zoo'n aardigen baby zou kunnen brengen. Want onze baby is een veel beter soort dan andere babies. Hij heeft het bij ons voor de deur gebracht, doch papa wilde hem niet in onze kamer laten om ons niet wakker te maken," eindigde ze haar verhaal een beetje spijtig.

„Nou, 't is wel een aardige baby," betuigde Bertie goedkeurend. „Wel twintigmaal beter dan die van tante Suze."

En Hester was het roerend met hem eens.

Toen ze veertien dagen later naar den dokter gingen met de tien gulden van oom Jan zorgvuldig in hun zak, wilde die goede dokter het niet eens aannemen. Hij zei, hij had den laatsten tijd nog al veel babies verkocht en goede zaken gemaakt had en daarom gaf hij hun dien aardigen baby cadeau, maar . . . dan moesten ze hem plechtig beloven de eerste vijf jaar niet om een nieuwen baby te komen.

„We hebben voorloopig geen nieuwen baby noodig," zei Albert geruststellend.

„Nee," stemde Hester in. „We hebben nu wat we noodig hadden."

En broeder en zuster lachten vergenoegd en gingen haastig naar hun baby terug.